

РЕШЕНИЕ

№ 2593

гр. София, 30.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Д СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Красимир Мазгалов

Членове: Силвана Гълъбова
МАРИЯ ЕМ. МАЛОСЕЛСКА

при участието на секретаря Илияна Ив. Коцева
като разгледа докладваното от Красимир Мазгалов Въззивно гражданско дело № 20211100511543 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение №20103261 от 23.04.2021г., постановено по гр.дело №35210/2020г. по описа на СРС, ГО, 42 с-в, ответникът Г. В. В., ЕГН***** е осъден да заплати на ищеца на К. Р. Г., ЕГН*****, на основание чл.45 ЗЗД сумата от 5000лв.- обезщетение за неимуществени вреди вследствие причинена средна телесна повреда, за което има влязло в сила споразумение по нохд №2848/2019г. по описа на СГС, ведно със законната лихва върху главницата от датата на увреждането 11.09.2018г. до окончателното изплащане, като искът е отхвърлен за разликата над 5000 лева до пълния претендиран размер от 10000 лева, както и 500 лева разноски за адвокатско възнаграждение. Ищецът е осъден да заплати на ответника 452,50 лева адвокатско възнаграждение, съразмерно на отхвърлената част от иска.

Срещу така постановеното решение в осъдителната му част, е подадена в законоустановения срок по чл.259, ал.1 ГПК въззивна жалба от ответника Г. В. В.. Жалбоподателят поддържа, че на ищеца е заплатено обезщетение по чл.238, ал.1 от ЗМВР в размер на 5759,28 лева за вредите от същата средна телесна повреда и това обезщетение следва да се приспадне от определеното в настоящото производство. Твърди също така, че ищецът не е доказал да е претърпял твърдените в исковата молба неимуществени вреди. Моли решението на СРС да бъде отменено в обжалваната част, а искът за обезщетяване на неимуществени вреди- отхвърлен изцяло. Алтернативно претендира намаляване размера на определеното обезщетение, както и разноски.

Отговор на въззивната жалба не е подаден в срок от ищеца. В съдебно заседание процесуалният му представител оспорва жалбата като неоснователна и излага съображения за правилност на обжалваното решение. Претендира разноски за адвокатско възнаграждение във въззивната инстанция.

Софийски градски съд, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивните жалби пороци на атакуваното съдебно решение, намира за установено следното:

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – т.1 от ТР №1/09.12.2013 г. по тълк.д. №1/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Настоящият случай не попада в двете визирани изключения, поради което въззивният съд следва да се произнесе по правилността на решението само по наведените оплаквания в жалбата.

Процесното първоинстанционно решение е валидно и допустимо, но неправилно в обжалваната му част по следните съображения:

Предявен е иск с правно основание чл.45 от ЗЗД.

Всички съществени елементи от състава на неправомерното увреждане по чл.45 от ЗЗД са установени от представеното по делото, одобрено в наказателното производство по случая споразумение, с което ответникът се е признал за виновен в извършване на процесното деяние. Основните спорни между страните въпроси са за вида и характера на претърпените от ищеца неимуществени вреди, съответно- размерът на дължимото от ответника обезщетение.

Настоящият състав намира, че първостепенният съд в съответствие с разпоредбата на чл.52 от ЗЗД и съобразно събраните по делото доказателства в тяхната съвкупност правилно е определил, че обезщетение в размер на 5000 лева справедливо овъзмездява ищеца за претърпените от него неимуществени вреди в резултат на процесното деяние. Не е подадена и въззивна жалба от ищеца, поради което настоящият състав не може да определи обезщетение в по-висок размер.

Неправилен е обаче изводът на първостепенния съд относно значението на изплатеното на ищеца обезщетението по чл.238 от ЗМВР. Между страните не се спори, а и от представените по делото писмени доказателства се установява, че ищецът е получил по повод на същата средна телесна повреда обезщетение по реда на чл.238, ал.1 от ЗМВР. В това обезщетение се включват всички евентуално претърпени вреди от настъпилата трудова злополука- имуществени и неимуществени, като разпоредбата не прави разграничение между тях. Предпоставките за реализиране на правото на обезщетение по чл. 238, ал. 1 ЗМВР са да е налице установена по реда на 238, ал. 3 от ЗМВР телесна повреда и същата да е претърпяна от служителя при или по повод изпълнение на служебните задължения, като не

подлежат на установяване претърпени вреди. Пострадалият има възможност за избор срещу кого да насочи претенцията си за обезвреда - срещу прекия причинител с иск по чл. 45 от ЗЗД или срещу работодателя по чл. 238 от ЗМВР. За едни и същи вреди обаче пострадалият не може да бъде обезщетен два пъти. Затова, когато се установи, че в полза на увреденото лице е заплатено обезщетение по чл. 238 от ЗМВР, отговорността на прекия причинител може да бъде ангажирана само за вреди, за които не е присъдено/изплатено обезщетение от работодателя (*в този смисъл решение №354 от 03.08.2010г. на ВКС по гр.д.№714/2009г., III ГО*). В случая между страните не се спори, че на ищеца е заплатено обезщетение по чл. 238, ал. 1 от ЗМВР в размер на шест месечни възнаграждения или 5759,28 лева, като не се оспорва и обстоятелството, че това е сума, репарираща претърпените от него неимуществени вреди. Изплатеното на ищеца обезщетение по чл.238 от ЗМВР надвишава определения от съда справедлив размер на обезщетението по чл.45 от ЗЗД, поради което претенцията е неоснователна и следва да се отхвърли.

По отношение на разноските:

При този изход на спора ответникът има право на направените по делото разноски за двете съдебни инстанции. За първата инстанция ответникът е направил разноски в размер на 900 лева за адвокатско възнаграждение, а възражението за прекомерност е неоснователно, тъй като възнаграждението е към предвидения в НМРАВ минимум и предвид фактическата и правна сложност на спора. Предвид вече присъдените от първата инстанция 452,50 лева следва да се присъди разликата до 900 лева или 447,50 лева. За въззивната инстанция разноските на ответника са в размер на общо 700 лева, като възражение за размера на адвокатското възнаграждение не е направено до приключване на устните състезания. Следователно на ответника следва да се присъдят общо разноски за двете инстанции в размер на 1147,50 лева, освен вече присъдените 452,50 лева.

По така изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №20103261 от 23.04.2021г., постановено по гр.дело №35210/2020г. по описа на СРС, ГО, 42 с-в **В ЧАСТТА С КОЯТО** ответникът Г. В. В., ЕГН***** е осъден да заплати на ищеца на К. Р. Г., ЕГН*****, на основание чл.45 ЗЗД сумата от 5000лв.- обезщетение за неимуществени вреди вследствие причинена средна телесна повреда, за което има влязло в сила споразумение по нохд №2848/2019г. по описа на СГС, ведно със законната лихва върху главницата от датата на увреждането 11.09.2018г. до окончателното изплащане, **както и в частта с която** ответникът Г. В. В. е осъден да заплати на ищеца К. Р. Г. 500 лева разноски за адвокатско възнаграждение, **както и в частта с която** ответникът е осъден да заплати по сметка на СРС държавна такса в размер на 200 лева, вместо което постановява:

ОТХВЪРЛЯ предявения от К. Р. Г., ЕГН***** срещу Г. В. В., ЕГН***** иск с правно основание чл.45 от ЗЗД за сумата до 5000 лева- обезщетение за неимуществени

вреди вследствие причинена средна телесна повреда, за което има влязло в сила споразумение по нощд №2848/2019г. по описа на СГС.

В останалата (отхвърлителната) част за сумата над 5000 лева до пълния предявен размер от 10000 лева първоинстанционното решение е влязло в сила като необжалвано.

ОСЪЖДА К. Р. Г., ЕГН***** да заплати на Г. В. В., ЕГН***** сумата от общо 1147,50 лева (хиляда сто четиридесет и седем лева и 50 стотинки)- разноси за двете съдебни инстанции, освен вече присъдените 452,50 лева с първоинстанционното решение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд при условията на чл. 280, ал. 1 ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____